

FEMEILE ÎN EVANGHELIA LUI LUCA

Studiul 6 pentru
9 mai 2015

Ce rol au jucat femeile în viața și lucrarea lui Isus?

FEMEILE

Au fost implicate la nașterea Lui (Maria, Elisabeta și Ana)

Au fost prețuite de El (văduva din Nain)

L-au slujit în lucrarea Sa și când a murit (Marta, Ioana, ...)

Au fost exemple de...

Recunoștință
(Maria Magdalena)

Credință
(femeia care l-a atins haina)

Rugăciune
(văduva care a cerut dreptate)

Generozitate
(văduva cu cei doi bănuți)

FEMEILE CARE I-AU SPUS „BUN VENIT” LUI ISUS

Cum a exprimat Elisabeta certitudinea că Isus era Mesia cel preomis?

«Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?» (Luca 1:42-43)

Gloriosul Magnificat al Mariei (Luca 1:46-55) prezice patru revoluții pe care Isus le va produce în Istorie.

1. Revoluția spirituală (v. 46-50)
2. Revoluția morală (v. 51)
3. Revoluția socială (v. 51-54)
4. Revoluția profetică (v. 55)

Proorocița Ana a fost prima femeie evanghelist: «a început ... să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.» (Luca 2:38)

ISUS ȘI SUFERINȚA

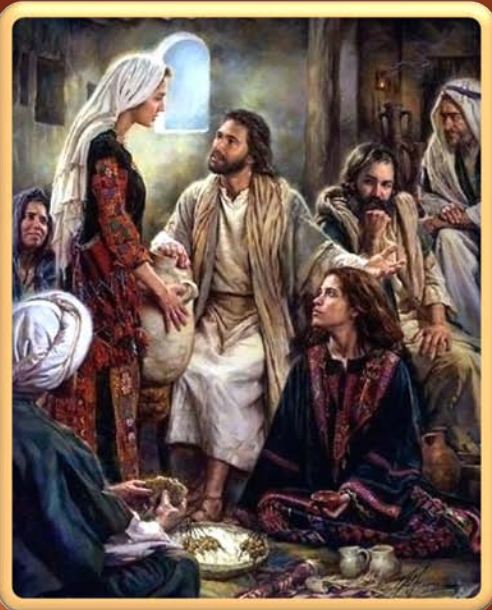
«Domnului, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: „Nu plânge!”» (Luca 7:13)

«El, Cel care i-a redat văduvei pe singurul său fiu, în timp ce acesta era condus spre locul de înmormântare, simte astăzi cu durerea mamelor în suferință. El care, plin de milă, a vărsat lacrimi la mormântul lui Lazăr și l-a redat Martei și Mariei pe fratele lor cel mort și îngropat; care a iertat-o pe Maria Magdalena; care și-a adus aminte de mama Sa, când era atârnat pe cruce, în agonie; care s-a înfățișat femeilor care plângeau și le-a făcut mesagerii Săi în răspândirea primelor vești bune despre un Mântuitor înviat — El este cel mai bun prieten al femeii de astăzi și este gata să o ajute în toate situațiile vieții.»

E.G.W. (Căminul adventist, pag. 204)

FEMEILE CARE L-AU SLUJIT PE ISUS

«... Maria, zisă Magdalena...
Ioana, nevasta lui Cuza,
ispravnicul lui Irod, Susana și
multe altele, care-L ajutau cu ce
aveau.» (Luca 8:2-3)

Luca menționează femeile care, pe lângă ascultarea predicii lui Isus, aveau o parte activă în lucrarea Sa: Îl slujeau pe Isus.

Alte femei menționate de Luca o includ pe Maria, mama lui Iacov (Luca 24:10) și pe Marta (Luca 10:38-42).

Într-o anumită ocazie, Isus a trebuit să o certe pe Marta pentru ca aceasta să își reorganizeze prioritățile. Lucrul este foarte important, dar nu trebuie să excludă studiul «la picioarele lui Isus».

«Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului. A adus un vas de alabastru cu mir mirositor și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plânga. Apoi a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir.» (Luca 7:37-38)

RECUNOȘTINȚĂ

A vărsa pe picioarele lui Isus un parfum atât de scump (*Marcu 14:5*), era expresia unei inimi recunoscătoare pentru ce a făcut Isus în viața ei.

În timp ce pentru bărbați ea era doar o «femeie păcătoasă», pentru Isus ea era persoana care Îl pregătea pentru moarte (*Marcu 14:8*); cea care Îi va plânga moartea (*Ioan 20:11*) și Îi va anunța învierea (*Ioan 20:18*). Să învățăm de la Maria această lecție de recunoștință față de Mântuitorul.

CREDINȚĂ

«Mulțimea adunată înaintea lui Isus nu era unită de o credință vie, autentică. Doar o femeie săracă, bolnavă de mulți ani, care își cheltuisese toată agoniseala pe medici ce nu au vindecat-o, ci i-au înrăutățit situația, s-a gândit că dacă ar putea ajunge în preajma Lui și i-ar atinge numai colțul hainei Sale, s-ar vindeca. Hristos a înțeles tot ce se întâmpla în inima ei și s-a așezat astfel încât ea să beneficieze de oportunitatea pe care și-o dorea. El dorea să folosească acest fapt pentru a demonstra diferența dintre atingerea unei credințe autentice și contactul întâmplător al celor care se înghesuiau în jurul Lui din pură curiozitate»

E.G.W. (În locurile cerești, N.T. 11 aprilie)

«Isus i-a zis: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit. Du-te în pace.”» (Luca 8:48)

Nu un contact obișnuit cu Isus ne va mântui, ci credința care Îl va accepta ca Mântuitor personal.

RUGĂCIUNEA

«„totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul”... . Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?» (Luca 18:5, 7)

În această parabolă, Isus prezintă cazul unei văduve care cere insistent dreptate. De la ea învățăm trei lecții importante despre rugăciune:

Să ne rugăm neîncetat
(1Tesaloniceni 5:17)

Rugăciunea schimbă
lucrurile
(Coloseni 4:3)

Rugăciunea insistentă
este o credință care
învinge (Luca 18:7)

GENEROZITATE

«A văzut și pe o văduvă săracă aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți» (Luca 21:2-3)

Isus a pus în contrast motivele care stau la baza generozității fariseilor bogați și ale văduvei «sărace».

În timp ce unii «înghit casele văduvelor» (Luca 20:47), văduva oferă tot ce i-a mai rămas lui Dumnezeu.

Ceea ce contează în ochii Creatorului atotștiutor nu este ce dăm, ci de ce dăm; nu cât dăm, ci care este măsura sacrificiului nostru.

«Motivele sunt cele care dau faptelor noastre adevărata lor față, pecetluindu-le ca urâciune sau dându-le o înaltă valoare morală. Nu lucrurile mari, pe care le vede fiecare ochi și le preamărește fiecare limbă, sunt socotite de Dumnezeu ca fiind cele mai de preț. Datoriile mici, îndeplinite cu voie bună, darurile mici, care nu caută să atragă privirile și care pentru ochii oamenilor pot părea fără valoare, adesea stau pe cea mai înaltă treaptă în ochii Săi. O inimă plină de iubire și credință este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai prețios dar. Văduva săracă a dat tot ce avea pentru a face puținul pe care l-a făcut. S-a lipsit de hrană, ca să dea cei doi bănuți pentru lucrarea pe care o iubea. Și a făcut lucrul acesta cu credință, fiind încrezătoare că Tatăl ei ceresc nu va trece cu vederea lipsa ei cea mare. Tocmai spiritul acesta neegoist și credința ei copilărească au câștigat aprecierea Mântuitorului.»